

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

září 2017 / ročník XXVII

Marek Eben
hraje pro
Charitu

**Předány medaile
sv. Auraciána**

Diecéze má nového jáhna

Měníme podobu Setkání

Milí čtenáři,
život je prý charakterizován změnou – říká všeobecné známé rčení. „Sám buď změnou, již chceš vidět ve světě“, řekl indický politik a duchovní vůdce Mahátma Gándhí. A nemusí jít pouze o nás samé, ale i o naši práci a konání. My jsme se k takové změně rozhodli i v případě diecézního měsíčníku Setkání.

S číslem, které právě držíte v rukou, přistupujeme v neposlední řadě ke změně vizuální podoby. Ustupujeme od hutného textu a volbou písma, uspořádáním grafiky příspěvků či fotografií chceme náš měsíčník odlehčit a více přiblížit formě magazínu. Podle možností se do budoucna budeme snažit o celobarevné provedení časopisu.

Významnější změnou pak postupně projde samotný obsah časopisu. Kromě zpravodajství z událostí v diecézi a pozvánek na zajímavé akce vám proto nabídneme více tematických článků a rozhovorů se zajímavými osobnostmi. Chceme, aby se náš měsíčník stal zdrojem informovanosti a inspirace pro celou rodinu a neopomineme ani nejmenší čtenáře. Počínaje zářijovým číslem proto budeme v každém čísle připravovat dvoustranu pro děti a mládež. Těšit se můžete také na setkání s Písmem sv. nebo tipy na výlet po diecézních památkách. Dále vám přineseme informace o dění u rakouských a německých partnerů, se kterými jsme navázali spolupráci a které budeme naopak informovat o novinkách ze života naší diecéze v jejich periodikách.

Věřím, že si z rámce nového obsahu vyberete a postupnou proměnu našeho časopisu přijmete pozitivně. Těším se na vaše ohlasy.

*Miroslav Bína,
redaktor*

Vážené čtenáři, bratři a sestry,

titul našeho měsíčníku je skutečně trefný. Setkání může mít mnoho různých podob. Naše vzájemná setkání a setkávání, na která se vždy upřímně těším, se však nemusí odehrávat pouze a jen při událostech ve vašich farnostech, při slavení svátků a společné modlitbě.

Nepřímo se můžeme setkávat například i prostřednictvím společného zdroje informací. Protože ani já s vámi nemohu být při všech událostech, rád si vždy přečtu náš měsíčník, který pro nás může představovat zdroj informací, poučení, zamyšlení i zábavy. Přeji Vám příjemné chvíle při čtení a časopisu Setkání mnoho spokojených čtenářů.

*Vlastimil Kročil,
biskup českobudějovický*

Obsah

Na dobré cestě	3
Marek Eben: Někdy se vám podaří udělat z donucení dobrou věc	4
Diecéze ocenila významné osobnosti	6
Víte co dělá takový katecheta nebo katechetka o prázdninách?	9
Slovo života pro děti	10
Co s dětmi při liturgii?	12
Připravuje me nový ročník AKLY!	12
Dětská univerzita: Na teologické fakultě přece nezvoní...	13
Jáhenská služba je o radosti ze setkání s Bohem a lidmi	14
V Pelhřimově byl zahájen dobročinný bazar knih pro Charitu	14
Duchovní péče v nemocnicích	15
Malý princ a Madagaskar	16
Setkání s Písmem Svatým	17
Prokope, Prokope	18
Pozvánka: Symposium v jubilejním roce Fatimy	18
Diecézní centrum pro rodinu připravuje ...	19
Týden pro duševní zdraví s Dominem	19
Farní charita Týn nad Vltavou v nových prostorech	20
Týden pro duševní zdraví s Dominem	20

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,

e-mail: setkani@bcb.cz

Redakce: redaktor, editor: Miroslav Bína

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

Příští číslo: 5. 10. 2017 / Uzávěrka: 15. 9. 2017

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů a nezodpovídá za obsah inzerce.

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Na dobré cestě

Právo dětí na rodiče vychází z podstaty lidského druhu, který o svá mláďata pečuje nejdéle ze všech živočichů. Od pradávna se však rodily děti, kterým právo na výchovu v rodině dopřáno nebylo. Děti nechtěné, nebo takové, jejichž rodiče se o ně prostě starat nemohli. Od sirotčinců a obchodníků s dětmi jsme ušli cestu, kterou dnes korunuje institut náhradní rodinné péče.

Ta má v současné době v České republice několik forem, od opatrovnictví a poručenství, přes pěstounskou péči, až po osvojení, lidově adopci. Již od roku 1812 znal obecný zákoník občanský institut schovanství, což bylo v podstatě totéž. Specifickou formou je pěstounská péče na přechodnou dobu (někdy označována jako profesionální pěstounská péče), jež má v řadě případů nahradit jinak nezbytný pobyt dítěte v ústavním zařízení, například v kojeneckém ústavu.

„Pěstounská péče na přechodnou dobu je zde především pro malé děti, u nichž je vysoká pravděpodobnost, že se v rychlé době buď budou moci vrátit do své rodiny anebo do jiné formy náhradní rodinné péče, především osvojení, pokud je to možné,“ vysvětluje Iveta Švecová, sociální pracovnice organizace Temper, která se dlouhodobě věnuje právě doprovázení pěstounských rodin. „Má dětem poskytnout domov po dobu nezbytně nutnou pro vyjasnění všech administrativních i jiných záležitostí, nejdéle však jeden rok,“ doplňuje. Pokud pěstoun či pěstounka přijímají sourozence, pak se tato doba počítá od přijetí posledního z nich. K pěstounce či pěstounovi na přechodnou dobu však mohou přijít i děti, jenž náhle nemohou zůstat ve své rodině, ale jejich situace neodpovídá osvojení nebo dlouhodobé pěstounské péči, například při náhlé hospitalizaci rodiče, pokud není nablízku nikdo jiný, kdo by o dítě pečoval.

Být profesionálním pěstounem jistě není pro každého, zájemci procházejí širokým spektrem testů a šetření, zjišťuje se kromě jiného rodinná situace, životní zabezpečení, zdravotní stav, podpůrná síť rodiny a přátel, a „projdou-li“, pak také sérií přípravných kurzů, kde se učí především to, jak komunikovat s dítětem v různých věkových fázích a životních situacích, zklidnit jej, zmírnit prožité trauma a podobně.

Dítě přichází k pěstounům náhle, většinou velmi krátce po telefonátu příslušného sociálního pracovníka či pracovnice. Tuto praxi potvrzuje i paní Jana, profesionální pěstounka. „Mým prvním dítětem byl chlapeček, kterého matka zanechala v porodnici a byla zde vysoká pravděpodobnost budoucího nezrušitelného osvojení, tedy jeho trvalého umístění do láskyplné náhradní rodiny. V podstatě jsem měla pouze tři dny se na to připravit, ale především materiálním vybavením, psychicky jsem připravená byla

Foto: Marie Košíňová / Člověk a víra

a nesmírně jsem se těšila.“ Klučik byl v rodině čtyři měsíce, pak putoval natrvalo k náhradním rodičům. Další dítě paní Jana přijala již čtrnáct dnů po chlapcově odchodu. „Trochu jsem se obávala srovnávání, ale s novým dítětem tu doslova od prvního momentu byl i nový vztah. Tentokrát to byla holčička, už starší, odebraná z rodiny, ustrašená, měla jsem pocit, že se bojí i plakat. První měsíc jsem ji téměř neustále chovala, aby se zklidnila a nabyla alespoň trochu jistoty, vzpomíná Jana.

Pěstounská péče na přechodnou dobu bývá někdy nespřímně pochopena, hovoří se například o možnosti nepřirozené fixace dítěte na pěstounku či pěstouna a podobně. Iveta Švecová k tomuto dodává: „Podobné obavy jsou zcela zbytečné a v podstatě nesmyslné. Dítě, obzvláště velmi malé, potřebuje konkrétního člověka, který o něj pečuje, je tu pro něj, utěší jej, hraje si s ním, uspokojuje jeho potřeby.“ Toto není schopno dát dítěti sebelepší ústavní zařízení. Zanedbávání citových potřeb dítěte, i když samozřejmě nezáměrné, vycházející z pracovního vytížení laskavého personálu, se může projevit formami hospitalismu nebo dnes velmi hojně diskutované poruchy vazby, neboli attachmentu. „Nastává často u dětí, jež nemají šanci připoutat se k jedné pečující osobě, tedy přirozeně nejčastěji k matce, a jsou odkázány na péči ústavní. Porucha vazby však může vzniknout i v běžné rodinné výchově,“ poznamenává Iveta Švecová. Děti v přechodné pěstounské péči jsou tohoto ušetřeny, mají „svého“ člověka, který je pro ně k dispozici dvacet čtyři hodin denně.

Profesionálních pěstounů v současné době není dostatek, zásadní ovšem rozhodně není množství, nýbrž kvalita, zajištěná prověřovacím postupem pro výběr pěstounů. V tomto kontextu je minimálně zvláštní zvažovat rychlé ukončení praxe kojeneckých ústavů, když děti v nich dennodenně umístěvané nebudou mít kam odejít. Jejich šancí je tedy právě intenzivní podpora pěstounské péče, ať na dobu přechodnou či dlouhodobou.

Martina Hrušková

Marek Eben: Někdy se vám podaří udělat z donucení dobrou věc

Diecézní charita České Budějovice si pro své příznivce a pro příznivce dobré hudby připravuje významný kulturní zážitek. V pátek 6. října 2017 vystoupí v českobudějovickém Metropolu Bratři Ebenové. O tom co čeká návštěvníky koncertu a o spoustě dalších věcí jsme hovořili s Markem Ebenem.

Jak vzpomínáte na začátky kapely?

Ono to vzniklo tak nějak organicky. Já jsem vždycky toužil po tom, mít kapelu. Začal jsem u Jirky Hoška v kapele Wyjou, jako pianista. A jsem Jirkovi vděčný, protože dost pochybuju, že bych bez téhle průpravy měl odvahu

začít něco vlastního. Pak jsem měl takový mezistupeň, kapelu, kde už hrál Kryštof, zkusili jsme některé moje věci, ale bylo nás moc a organizačně to bylo obtížné. Tak jsme si řekli, že to musíme zjednodušit a začali jsme hrát jen v triu.

Byli jste v dětství všichni vedeni k hudbě?

Ano, ale jen do té míry, abychom jednou rodičům neřekli – proč jste nás nedali na piano, teď by se nám to hodilo. Takže hudební vzdělání ano, ale snaha vychovat z dětí koncertní umělce určitě ne. Což byla klika, znám celou řadu dětí z hudebních rodin, kterým ambiciozní rodiče znechutili muziku na dlouhá léta.

Měli jste někdy chuť s kapelou skoncovat?

Když přišel listopad 89, vyprázdnila se hlediště divadel i koncertní sály, protože se lidi přirozeně zajímali o jiné věci. A nám se zdálo, že ta folková vlna už se trochu převálila a že by neškodilo dát si pauzu a počkat, jak se život vyvine. Nakonec pauza trvala 12 let, ale uteklo to jako nic.

Na jaké období z celého více než třicetiletého fungování vaší kapely nejraději vzpomínáte?

Z té staré doby určitě na první Porty, kde jsme hráli v triu. To byl takový závan svobody a lidi byli nadšení, že slyší trochu jinou muziku. A taky se objevila spousta nových lidí, na Portě jsem slyšel poprvé Karla Plíhala, Jarka Nohavicu, Nerez, Slávka Janouška, to byla nesmírně silná generace. A pokud jde o tu sestavu, ve které hrajeme teď, tedy s Pavlem Skálou, Jirkou Veselým, Jirkou Zelenkou a Jarmírem Honzákem, to je pro nás velké potěšení. Vlastně jsem nečekal, že by s námi chtěli koncertovat, točili jsme desku a kluci z Eto. navrhli, že když už jsme to nazkoušeli, mohli bychom si to zahrát i naživo. To byla nabídka, která se neodmítá.

Jste bratři, což musí přinášet v koncertování a hraní mnohé výhody, ale nepochybně také nevýhody – dokážete je popsat?

Nedokážu. Ale určitě nějaké budou, i když nám to přijde úplně normální, víte, my se známe už opravdu dlouho.

Písně na poslední album Čas holin (2014) jste napsal v průběhu šesti let, které uběhly mezi předchozím albem a tím aktuálním, nebo je většina spíše z poslední doby?

Z poslední doby jsou vždy tak dvě a ty vycházejí z hrůzy, že už se blíží nahrávání a my nemáme dost materiálu. Tlak a strach poté uvolní kreativitu a něco se ještě dopíše.

Řekl byste tedy, že pod tlakem se vám pracuje lépe?

Nevím, jestli lépe, spíše rychleji. Někdy se vám podaří udělat z donucení dobrou věc, ale někdy také ne – bohužel to neplatí obecně. Kdyby ano, tak šest let nic nedělám a za poslední tři měsíce napíšu celou desku plnou báječných písní.

Na desce Čas holin jste spolupracovali se zvukařem Phillem Brownem, který dělal například s Led Zeppelin nebo Jimim Hendrixem. Jak jste se k takové spolupráci dostali?

Phill přijel točit nějakou kapelu do studia Sono v Nouzově. Odtamtud mi volali, jestli bych ho nechtěl jako hosta do pořadu Na plovárně – samozřejmě jsem chtěl. Uběhl čas a my zatím nahrávali desku. Když byla hotová, začali jsme uvažovat, kdo by ji měl míchat. A kluci navrhovali, že by to

možná mohl zkusit někdo, kdo naši kapelu vůbec nezná. Řekl jsem si, co kdybychom oslovili právě Philla Browna, protože působil velmi pohodově a sympaticky. Neměli jsme však ponětí, jestli na Philla vůbec dosáhneme a jestli by měl chuť s námi spolupracovat. K našemu překvapení a potěšení nám na to kývnul.

Jak spolupráce probíhala?

První dva dny jsme byli s naším producentem Pavlem Skálou ve studiu a bylo nám trapné, abychom Phillovi nějak moc lezli do režie. Nechali jsme ho tedy v klidu pracovat. Vždy po čase přišel a řekl, ať si jdeme poslechnout výsledek – my si ho poslechli a on se nás zeptal, jak se nám líbí. S Pavlem jsme se na sebe podívali a řekli, že je to výborné. A tak šel pokračovat v práci. Při druhé věci se to úplně identicky opakovalo. Když jsme vylezli ven, říkali jsme si, že bychom mu k tomu příště asi měli dát nějakou zpětnou vazbu. Když tedy dodělal třetí píseň, zase jsme vlezli do režie a Pavel říká, že by to možná chtělo trochu přidat basy. Phill odpověděl „sure“, což byla odpověď, kterou aplikoval na jakoukoliv připomínku, kterou jsme měli. Tak přidal basy, my jsme si píseň poslechli znovu a řekli mu, ať to dá zase pryč.

PR článek

**BRATŘI
EBENOVÉ**

ČAS HOLIN

 6. 10. v 19.00
METROPOL České Budějovice
Předprodej vstupenek
www.cbsystem.cz

BENEFICE
PRO DIECÉZNÍ CHARITU ČESKÉ BUDĚJOVICE

Diecéze ocenila významné osobnosti

Zlatou medaili sv. Auraciána převzali 2. srpna z rukou pomocného biskupa Pavla Posáda, Helena Faberová a JUDr. Antonín Mokrý. Karlu Fráňovi byla medaile předána dodatečně. Vyznamenání udělil diecézní biskup Vlastimil

Oceněný regenschori se zrakem upřeným na Pána...

Jedním z trojice letošních oceněných »Medailí sv. Auraciána za zásluhy« v českobudějovické diecézi byl i bývalý regenschori pan Karel Fráňa.

Až do letošních Velikonoc pravidelně usedal za varhany v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše a kdyby tomu nezabránila vážná nemoc, mistrně by odehrál i všechny liturgické slavnosti v právě probíhajícím letním období. Diecézní ocenění, je bezpochyby výrazem vděčnosti a uznání za dlouhé roky jeho působení v katedrále, součtem 42 let.

S velkou vděčností na něho vzpomínají a modlitbou ho v tomto období nemoci provázejí všichni, kdo s ním sdíleli lásku k duchovní a liturgické hudbě. »Starší členové katedrálního sboru vzpomínají na dobu, kdy díky jeho empatičnosti a erudovanosti přivedl amatérský sbor na úroveň, že mohl budějovickou diecézi reprezentovat i v zahraničí«, říká paní Ertlová, členka sboru.

Mnoho let působil pan Fráňa jako sbormistr Jihočeského divadla a pět let i v Národním divadle v Praze. V roce 1994 stál u zrodu amatérského komorního orchestru »Collegium Musicum Budvicense«, který měl a stále má součinnost s katedrálním sborem. Paní Ertlová však také připomíná: »Do výčtu jeho aktivit nesmíme zapomenout uvést i skladatelskou tvorbu, počínaje sborovou mší »Ordinarium simplex« a konče písní »Kde je opravdová láska«. A jakoby jedním dechem dodává: »Jsme vděční, že jsme tolik let mohli zpívat ve sboru, který vedl sbormistr se zrakem upřeným na Pána, a přitom jsme všichni věděli, že zpěv pod jeho vedením byl rozhovorem s tím, který je Absolutní a Nejvyšší«.

P. Zdeněk Mareš

Kročil při příležitosti svátku stejnojmenného světce a mučedníka.

Ocenění 1. stupně – zlatou medaili sv. Auraciána obdržely jmenované osobnosti za zásluhy při šíření křesťanských hodnot a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze.

JUDr. Antonín Mokrý je jedním z oceněných osobností, kterým diecézní biskup Vlastimil Kročil udělil „Zlatou medaili sv. Auraciána“

Vážený pane doktore, při slavnostních nešporách Katedrální kapituly u sv. Mikuláše jste převzal nejvyšší ocenění českobudějovické diecéze Zlatou medaili sv. Auraciána. Můžete vyjádřit, co to pro Vás znamená?

Celá včerejší podvečerní slavnost mne hluboce dojala. Nejenom pro tu medaili, kterou vnímám jako ocenění mé celoživotní práce, příští rok mi bude 90 let, ale zejména pro rodinnou tradici, která je spojena s budějovickou katedrálou. V ní jsem byl krátce po svém narození pokřtěn, u ní dlouhá léta sloužil můj prastrýc Vojtěch Mokrý, probošt zdejší kapituly a generální vikář, nejbližší spolupracovník nezapomenutelného biskupa Jirsíka. V ní byli pokřtěni i moji dva další prastrýcové, básník a notář Otakar Mokrý a Jaroslav Mokrý, kartograf a velmi nadaný malíř, který však zemřel v poměrně mladém věku. I když jsem prakticky celý život prožil v Praze, budějovická katedrála sv. Mikuláše byla vždy mým kostelem nejvlastnějším.

K vaší rodinné tradici patří po několik generací právo. V čem Vás Vaši předkové inspirovali?

Ano, je tomu tak. Právo patří už v páté generaci k naší rodové tradici. Například jenom notářů bylo mezi nejbližšími příbuznými šest. Patřil mezi ně nejenom můj pradědeček Antonín Mokrý, notář ve Vodňanech, delegát Slovanského sjezdu v Praze a poslanec Ústavodárného říšského sněmu ve Vídni a pak v Kroměříži. Mimocho-dem zasedal ve stejné lavici s Palackým a Riegrem. Patří sem, ale také můj dědeček rovněž Antonín, přítel Masarykův a básníka Svatopluka Čecha nebo můj tatínek. Když jsem se na gymnáziu rozhodoval o svém budoucím povolání, zvítězil při mé vrozené konzervativnosti a respektu k rodinné tradici právnický stav. U nás v rodině se vystřídaly všechny tři základní typy právnické profe-

se. Notářů bylo nejvíc. Já jsem se rozhodl pro soudcovství a můj syn pro advokacii.

Ve své soudcovské profesi jste dosáhl velmi významných postavení. Po „sametové revoluci“ jste byl zvolen předsedou Nejvyššího soudu České republiky a po zániku Československa jste se stal předsedou Vrchního soudu v Praze. Co považujete za svůj největší úspěch?

Především jsem považoval za nezbytné prosazovat a chránit soudcovskou nezávislost. Tomu byla celospolečenská situace velmi příhodná, protože ve společnosti všeobecně převládala jako reakce na minulou dobu touha, aby nezávislé soudnictví bylo zárukou demokratického vývoje a ochrany lidských a občanských práv. To všichni, včetně politiků, uznávali a respektovali. Nikdo si nedovolil do rozhodování soudů jakkoliv zasahovat a i všechny tendence legislativy směřovaly k přenosu co nejširších pravomocí na soudy. Rehabilitace a restituce byly tehdy plně v rukou soudů. Když jsem jako předseda českého Nejvyššího soudu pravidelně docházel v letech 1990–1992 na zasedání České národní rady, nesetkával jsem se za strany poslanců s nějakými intervencemi do probíhajících řízení. Ke škodě věci, privatizace se záhy díky tehdejší politické situaci z přezkumu justice vymkly a podobně i restituce majetku církevních právnických osob. Ty se zastavily úplně.

Další svůj úkol jsem spatřoval v personální oblasti. Jako předseda Nejvyššího soudu ČR a posléze Vrchního soudu v Praze jsem sice neměl pravomoc rozhodovat přímo o těchto otázkách v celé soudní soustavě, ale byl jsem příslušný pro řešení personální situace u mě svěřeného soudu. Pochopitelně nepřímo se tím u soudů nižší instance to ovlivňovat do určité míry mohlo. Sloužili jsme jako příklad.

Mojí další prioritou ve funkci předsedy Nejvyššího a později Vrchního soudu byla rovněž mezinárodní spolupráce. Po 40 letech úplné izolace od zahraničních zkušeností, která byla zejména u státních orgánů totální, bylo třeba se otevřít cizině. A to z několika důvodů. Jednak proto, abychom se poučili, jak justice pracuje na západě v demokratických státech, kde tradice nebyla přerušena. Rovněž bylo třeba navenek ukázat, jaké to v tomto ohledu je u nás a čeho v naší nové demokratické společnosti chceme na tomto poli dosáhnout. Od roku 1990 tak vznikla celá řada kontaktů počínaje Norskem, přes Německo, Francii, Španělsko, kde jsem byl přijat v audienci králem Juanem Carlosem I. a další státy, až po velmi intenzivní kontakty s Rakouskem. Zde se podařilo navázat poměrně úzkou spoluprací mezi pražským a lineckým vrchním soudem. Přispělo k tomu zejména, že naše právní řády a právní cítění stojí na totožném základě a mnoho let se vyvíjely společně.

A co pro Vás osobně tato léta ve vysokých justičních funkcích znamenala?

Pokud jde o mne samotného, vždy mne v mé práci ovliv-

ňovali moji právníčtí i neprávníčtí předci, zejména odkaz mého otce. Naše rodina má své kořeny v Netolicích, kde se někdy v roce 1611 usadil Urban Mokřý – Soběslavský. To byl mimochodem odchovanec jezuitské krumlovské koleje a rožmberské účetní komory a pozdější netolický městský písař, tedy řečeno moderní terminologií tajemník netolického magistrátu. Kromě toho byl i majitelem právovárečného domu v Netolicích. Od něho se vlastně odvíjí historie naší rodiny, která byla vždy, a to potvrzují, česká a katolická. Od svých předků a jak už jsem řekl, zejména od svého otce, jsem se naučil tomu, že i za složitých a někdy vyloženě nepříznivých poměrů je třeba především dbát na uchování křesťanských morálních zásad, vlastní cti a slušnosti. Svěřené soudcovské funkce jsem považoval za vrchol svého právního poslání. Věřím, že soudce by měl být zárukou spravedlivých lidských hodnot a k tomu jsem se vždy snažil směřovat nejen svojí prací, ale také celým svým životem.

A úplně na závěr?

Na závěr mi dovolu ze srdce poděkovat touto cestou českobudějovickému sídelnímu biskupovi Mons. Kročilovi za udělené ocenění, pomocnému biskupu a proboštu českobudějovické katedrální kapituly Mons. Posádovi za předání a milá slova a konečně panu děkanu dr. Marešovi a celé kapitule nejen za to, že mne na ocenění navrhli, ale zejména za to, že úspěšně pokračují v díle, o které se zasloužil v minulosti i můj prastrýc Vojtěch. Srdečné Pán Bůh zaplať!

Vážený pane doktore, děkuji Vám jménem čtenářů „Setkání“ za poskytnutý rozhovor.

JUDr. Jan Kotous

Helena Faberová převzala ocenění za šíření křesťanských hodnot a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze

Jaké jsou Vaše první pocity po převzetí ocenění? Byla pro Vás nominace překvapením? Co pro Vás znamená?

Musím říci, že nominace byla pro mne velkým, radostným překvapením. Velmi si tohoto ocenění vážím už i proto, že převážná doba mého pracovního života byla spojena s českobudějovickou diecézí, ať již 19 let v úctárně konsistoře, další čas v Diecézní charitě, či jako manželky stálého jáhna a farnice kostela sv. Jana Nepomuckého v Č. Budějovicích. Přiznám se také, že když jsem z rukou otce biskupa Pavla přebírala medaili, byla jsem dojatá. Je také pro mne velkou ctí, že spolu se mou byl vyznamenán dlouholetý regenschori katedrály pan Karel Fráňa a JUDr. Antonín Mokřý, emeritní předseda Nejvyššího soudu.

Vlastním životem a prací vydáváte svědectví o křesťanském způsobu života. Čelila jste útlaku ze strany komunistického režimu a pomáhala mladým křesťanům. Jak může být člověk v dnešním komplikovaném světě autentický? Jak se to daří Vám?

Na tuto otázku není lehké odpovědět. Kdesi jsem četla seřazení priorit, které – pokud by ve společnosti platily – by všem prospívaly a lidský život by mohl být slušný a kvalitní. Tak tedy: ad 1/ jsem člověk, 2/ jsem žena či muž, 3/ jsem věřící či nevěřící – křesťan, muslim, buddhista aj. 4/ jsem Čech, Němec, Francouz či Rus... Pokud se cokoliv ze čtvrté, třetí, či druhé řady staví před pojem JSEM ČLOVĚK, funguje to vždycky špatně. Když sleduji různá vyjádření Sv. otce Františka, domnívám se, že podobná kritéria uplatňuje často právě on. Pro mne jako katoličku je zpovědním zrcadlem Desatero. Jsem samozřejmě ale také člověk, při vši dobré vůli chybující, a proto si netroufám hodnotit, jak se mi daří být vždy autentickou.

Můžete vzpomenout na chvíli, kdy jste zakládala Diecézní charitu?

V březnu 1990 se stal českobudějovickým biskupem Miloslav Vlk a byl to právě on, který mne vyzval, abych se věnovala vzniku charitního díla v diecézi. Žili jsme teh-

dy téměř všichni v jakési polistopadové euforii a začínali jsme bez zkušeností se skupinou dobrovolníků, ale plni dobré vůle angažovat se v charitativní práci. Velmi nám tehdy pomohly hospitace v Rakousku, Německu či ve Francii, kde jsme viděli fungující sociální projekty na pomoc zdravotně postiženým, seniorům, ženám v tísní či lidem na okraji společnosti. Bylo nutné se orientovat v nejdůležitějších oblastech pomoci potřebným. Brzy bylo jasné, že nosnou se ukázala činnost vznikajících ošetrovatelských a pečovatelských středisek. Budoucí pracovníky pro ně připravovaly kurzy b. Zdislavy, kde dobrovolně vyučovali lékaři, zdravotní sestry, psychologové, sociologové a kněží. V téže době vznikaly také farní charity, tehdy především na bázi dobrovolné činnosti. Bylo třeba objíždět farnosti – tehdy autobusem či vlakem – než jsme dostali darem starší vůz. Současně se také teprve vytvářel legislativní rámec charitativní činnosti. Dne 1. prosince 1991 byla biskupem Antonínem Liškou založena Diecézní charita českobudějovická, kde jsem se stala ředitelkou a vedla ji až do svého odchodu do důchodu v březnu 1993.

V čele sdružení „Ackermann-Gemeinde“ jste se zasluožila o dialog mezi Čechy a Němci a věnovala se také ženám s méně šťastným osudem. Vaše ocenění upozorňuje na příklady osobností, jejich práci a udržování hodnotových postojů v našem bezprostředním okolí. Myslíte si, že o to zejména mladší generace stojí?

K problematice česko-německého dialogu jsem se dostala tak, že jsem viděla dobré dílo členů německé organizace Ackermann-gemeinde, založené r. 1946 v Německu katolíky, vyhnánými po válce z tehdejšího Československa. Během totality mnoho členů této organizace pomáhalo – často s osobním rizikem a ilegálně – církvi v našich zemích. O tom jsem se přesvědčila již v 80. letech jako pracovnice českobudějovického biskupství. Proto jsem se také podílela na vzniku českého občanského Sdružení Ackermann-gemeinde. Po celý svůj život jsem měla pocit, že když mne něco osloví, tak musím reagovat. Proto jsem se stala také první předsedkyní této partnerské české organizace, která se od r. 1999 snaží o vzájemné pochopení, smíření a úctu ke kulturním hodnotám obou národů. Podobně vznik projektu MAGDALA v rámci Unie katolických žen ČR byla moje odpověď na smutnou problematiku nucené prostituce a obchodu se ženami.

Domnívám se, že je nutné správným způsobem a osobním příkladem oslovit mladé lidi a je někdy až překvapivé, jak pozitivním způsobem odpoví.

Co byste poradila našim čtenářům, kteří by rádi pomohli k rozvoji takových hodnot a života naší diecéze?

Rozvoj takových hodnot je záležitost pohledu na svět, na člověka i otázka svědomí. Řekla bych jim, nebuďte lhostejní a vnímejte ve svém bezprostředním okolí nutnost pomoci tam, kde je to třeba. Snažte se najít společenství lidí, kteří budou podobně smýšlet a jednat.

Miroslav Bína

Víte co dělá takový katecheta nebo katechetka o prázdninách?

Prázdniny jsou časem dovolených a zaslouženého odpočinku. I katecheté naší diecéze si potřebují odpočnout a načerpat síly do nového školního roku. Jenže naši katecheté pracují i o prázdninách. Výuka náboženství se totiž v naší diecézi neomezuje pouze na 45 minut vyučovací hodiny během školního roku. Právě prázdniny jsou výbornou příležitostí, jak se svými žáky prožít to, na co během školní výuky není čas. Proto mnoha našich katechetů pořádá během prázdnin různě dlouhé tábory a to buď pobytové, nebo příměstské. Připravit takový tábor, aby program byl dostatečně pestrý, akční a zároveň bezpečný není vůbec jednoduché. Nejprve je potřeba sehnat ochotné lidi, kteří se zajištěním tábora pomohou. Dále je potřeba zajistit místo a termín, který by většině vyhovoval. A pak již podle možností vymyslet co nejlepší program.

Děkujeme všem, kterým se to během letošních prázdnin povedlo a kteří nasadili své síly a schopnosti a dětem

věnovali svůj čas. Plodem těchto akcí totiž bývá fakt, že když po prázdninách přijde katecheta do školy, aby rozdával přihlášky na náboženství, tak děti, které s ním prožily „super“ tábor se těší na svého katechetu/katechetku, protože mají spolu již hezké zážitky a rády se na náboženství přihlásí. Ještě jednou všem díky!

DKS

Žijeme takto...

Věřím v svět
míru.

Kheder

V naší zemi žádné z dětí
v mém věku nepoznalo
mír, protože jsme se
narodili a vyrůstali
za války.
Mnozí z nich nemají v srdci
naději na lepší svět.

Já si však myslím, že
sjednocený svět, kde se
žije v míru, je možný,
i když to sdělovací
prostředky ukazují jinak.

Věřím tomu, protože jsem viděl, že se o to snaží tisíce
dětí, mladých i dospělých, kteří už dlouho žijí pro tento
cíl.

Vzpomínám si na období, kdy některé děti měly
bezdůvodně něco proti mně.

Každé z nich jsem svědčil Bohu v modlitbě a vymýšlel
jsem mnoho skutků lásky, aby mohly poznat, že já proti
nim nic nemám: malý dárek, telefonát, návštěva doma
u někoho z nich...

Za nějakou dobu se mnou začaly mluvit, zdravit mě

a pak jsme spolu začali chodit ven.

Jsem přesvědčený, že se svět změní jen v té míře,
v jaké dojde k první změně v každém z nás.

hnutí
fokoláře

Příspěvků Centrum gen 3

SNAŽÍM SE:

HLEDAT
SÍLU
V KAŽDÉ
BOLESTI

SLOVO ŽIVOTA | 09/2017

„Kdo chce jít za mnou, zapřít sám
sebe, vezmi svůj kříž a následuj
mě!“ (Mt 16,24)

Ježíš se vydává k Jeruzalému a blíží se
poslední část jeho života. Mnoha
učedníkům, kteří ho chtěli následovat,
říká tuto větu: „Kdo chce jít za mnou...“

Následovat Ježíše je náročné.
Znamená to sdílet s ním jeho život
a úděl: neúspěch, nepřátelství
a dokonce smrt, i když nebude chybět
ani radost a nadšení.

Ale jak následovat Ježíše?

Prvním krokem je odpoutat se
od sobeckého způsobu
myšlení.

Takový krok Ježíš žádal od Petra, když
mu vytýkal, že nemá na mysli věci
božské, ale lidské. I my, stejně jako
Petr, občas chceme egoisticky prosadit
sami sebe.

Zapřít sám sebe znamená
vstoupit do mentality Boží, jak
nám to ukázal Ježíš svým způsobem
jednání.

„Abych následoval Ježíše,
budu se snažit dělat první
krok k těm, kteří to nejvíce
potřebují.“

Je to logika pšeničného zrna, které
musí zemřít, aby přineslo užitek,
logika toho, kdo s větší radostí dává
než přijímá, toho, kdo obětuje svůj
život z lásky...

Jedním slovem to znamená vzít
na sebe svůj kříž, nejrůznější těžkosti,
které potkáváme. Budme si vědomi, že
je nenese samí, protože Ježíš nese
nás kříž s námi.

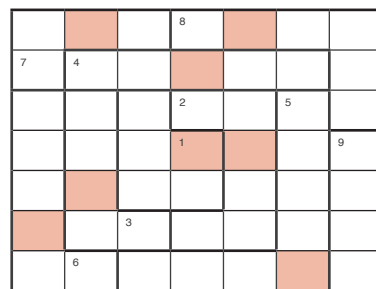
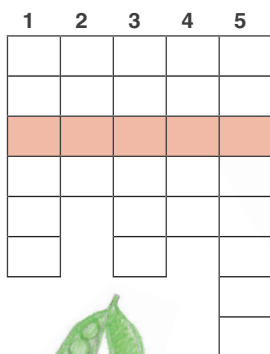
Tímto způsobem máme následovat
Ježíše. Tak se staneme jeho pravými
učedníky.

V každé slabosti nalezneme sílu,
protože nalezneme Ježíše.

„Každá překážka se tak
může stát odrazovým
místkem.“

V nové podobě časopisu Setkání budeme postupně zveřejňovat Slova života pro mladší a starší děti, které připravuje mezinárodní církevní hnutí Dílo Mariino-Hnutí Fokoláře www.focolare.cz

Je to forma katecheze pro děti a budeme postupně střídát tyto katecheze s nabídkami dalších řádů a hnutí. Ke každé katechezi je připravena křížovka. Po jejím vyluštění, pošlete tajenku na adresu katechetky@dicb.cz. Po slosování, které proběhne na konci měsíce, odměníme úspěšného luštitel sladkou odměnou. Proto nezapomeňte napsat zpáteční poštovní adresu!

Ježíš řekl svým učedníkům:
„Kdo chce jít za mnou, zapřít
sám sebe, vezmi svůj kříž a
následuj mne.“

Vyluštěte a napište, které
vlastnosti potřebujeme pro
splnění Ježíšova příkazu.

Nemyslím na sebe, myslím na tebe!

„Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě!
(Mt 16, 24)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a „žít“ i ty?

Viz. Mt 16, 21–24:
Ježíš vypravoval svým učedníkům, jak musel jít do Jeruzaléma, hodně trpěl, zemřel a třetího dne vstal z mrtvých.

Petr začal protestovat a řekl:
„To nikdy, Pane! To by se ti nikdy nemohlo stát!“ Ježíš se na Petra podíval a řekl, „Ty nepřemýšlíš jako Bůh, přemýšlíš jako člověk.“

Pak učedníkům řekl:
„Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě.“

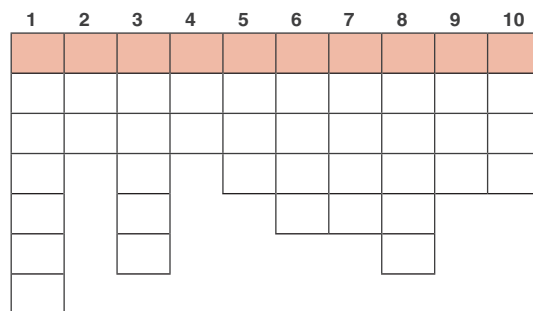
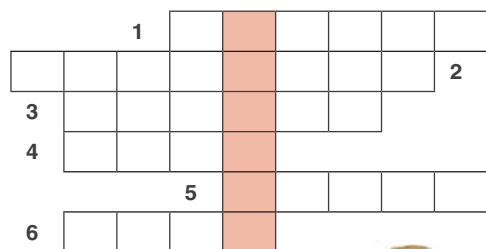
Zkušenost Marka z Indie:
Maminka byla v kuchyni, kde myla nádobí a vařila večeři. Já jsem si hrál se svými sestrami

Pak jsem si vzpomněl, že bych měl být tím prvním, kdo miluje

A tak jsem si přestal hrát a šel mamince do kuchyně pomoci

- 1) hlodavec žijící v korunách stromů
- 2) tur žijící v Tibetu a Číně
- 3) bíločerný nelétavý pták
- 4) sladkovodní korýš
- 5) černožlutě pruhovaný hmyz

- 6) středně velký druh papouška
- 7) vodní pták s dlouhým krkem
- 8) přežvýkavec chovaný hlavně pro vlnu
- 9) noční pták
- 10) největší kočkovitá šelma

Foto: DKS

Co s dětmi při liturgii?

Je několik možností, kterých lze využít.

1) Pro kněze, jáhny, akolyty a katechety nabízíme na každou nedělní bohoslužbu krátké katecheze pro děti. Vycházíme vždy z liturgických čtení příslušné neděle nebo liturgického svátku. Katecheze jsou rozděleny podle věku dětí na Minikatecheze:

- pro mladší děti: 0–10 let, předškolní věk, mladší školní věk, 1. stupeň ZŠ 1.–4. třída
- pro starší děti: 10–15 let, starší školní věk, 2. stupeň ZŠ 5.–9. třída, víceletá gymnázia 1. - 4. třída
- mimo liturgický prostor: 0–10 let, předškolní věk, mladší školní věk, 1. stupeň ZŠ 1.–4. třída (využívá se tam, kde jsou děti zvyklé chodit během mše sv. do připravené místnosti)

Mimikatecheze jsou rozděleny na slovní a s pomůckou, která je vždy velmi jednoduchá nebo je ke stažení v příloze. Najdete je na odkazu <http://kc.bcb.cz/Materialy-ke-stazeni/Minikatecheze-v-mezidobi>.

2) Sešítky „Liturgie pro děti“ z nakladatelství Triton, nabízené přes duchovní správce nebo katechety. Každé dítě si může do šanonu skládat jednotlivé sešítky, ve kterých najde upravené liturgické texty k nedělním liturgiím a k hlavním liturgickým svátkům. Navíc je zde krátký příběh pro děti a na zadní straně sešítku hádanka nebo jiný úkol. Sešítky mohou mít děti doma a předem se tak na liturgické texty spolu s rodiči nebo sourozenci připravit.

Věříme, že díky těmto pomůckám se vám rodičům a vám kněžím podaří prožít s dětmi našich farností krásné liturgické obřady.

DKS

Připravujeme nový ročník AKLY!

Slovo AKLA je složeninou slov „aktivní laik“. Jedná se o křesťany, kteří touží svoji víru žít v otevřenosti k druhým a kterým není lhostejný život jejich farní rodiny.

Je totiž mnoho těch, kteří by rádi dali k dispozici svůj čas a své talenty ve prospěch druhých. Těmto aktivním lidem nabízíme dvouletý kurz ve spolupráci s Teologickou fakultou JU. První ročník máme již úspěšně za sebou a do druhého ročníku zveme dalších 30 zájemců, kteří by se chtěli připojit a věnovat 8 výukových sobot a dva dny na formační setkání v jednom školním roce.

Co mohou tito laici očekávat? Nejen, že se rozvíjí jejich víra, ale především mohou ve vzájemné spolupráci najít ten „svůj“ nejlepší způsob, jak napomáhat vytvářet ze své farnosti živé společenství.

A co od nich může očekávat jejich farnost? Zvláště tam, kde je již patrný nedostatek kněží, mohou tito laici pomoci svému duchovnímu správci farnosti uspořádat nějakou přednášku, setkání, pobožnost apod.

Chcete se také zapojit? Tak prosím neváhejte, protože zbývá posledních 10 volných míst do naplnění kurzu.

Jestliže máte zájem, stáhněte si a vyplňte přihlášku, kterou najdete na <http://www.kc.bcb.cz/clanky/NOVY-ROCNIK-AKLY.html>

Foto: DKS

Dětská univerzita: Na teologické fakultě přece nezvoní...

Na začátku měsíce září se v mnoha rodinách odehrává velká „slavnost“: děti opět (a někde úplně poprvé!) usedají do školních lavic a poklidné prázdninové tempo je vystřídáno nejen prvotním sháněním sešitů a psacích potřeb, nezbytných pro každého školáka, ale také rytmus dne je od prvního školního dne jako vyměněný. Každé ráno se „něco“ hledá, zapomene nebo se dokonce zaspí! A to je potom malér... Ale díky starostlivým rodičům se vždy zase znovu všechno spraví a žáci i studenti, za zvuku školního zvonění vstávají, aby uvítali svého pana učitele či paní učitelku a začali tak nový školní den.

Ale co to? Na teologické fakultě přece nezvoní... A přeci se před jejím vchodem, v oranžové září podzimního slunce, v polovině pátečního odpoledne, pomalu scházejí školáci, odhadem byste jim řekli tak něco od 9 do 15 let a prohlíží si plakát s nápisem „Dětská univerzita“. Směrová šipka je dovede až k cíli jejich dnešní cesty, do jedné z poslucháren, ve které se běžně učí studenti o nějaký ten rok starší. Tam je už vítá tým organizátorů, aby jim o chvilku později prozradili velké tajemství: dnes se na chvíli ze školáků stanou studenty Teologické fakulty Jihočeské univerzity. A jako každý správný student musí také dodržovat pravidla chování a zásady vědecké práce. Vždyť právě dnes budou mít před sebou opravdu náročný úkol. Spolu s ostatními dětmi a několika vyučujícími budou hledat odpovědi na otázku, zda „Existuje Bůh?“ A to není jen tak snadné...

Hned v úvodu je lektori uvedou do několika metod vědeckého bádání. Prvním úkolem bude rozdělit se na několik skupin („vědeckých týmů“) a provést skutečný průzkum, v jehož rámci se děti budou ptát několika respondentů na jejich názor a výsledky pak vyhodnotí. Aby mohly své závěry srovnat s ostatními, tak po čtvrt hodinové přestávce vystoupí zástupce každého z týmů, aby na tabuli zapsal, k čemu jeho skupina došla. Poté co se vyhodnotí a okomentují statistické údaje, pustí se mladí výzkumníci do opravdové vědecké diskuze se zkušenými odborníky. Když na závěr shrnují závěry, ke kterým došli, objevují se další a další otázky, ale to už musí i tak zarytí vědci domů, aby si mohli vše v klidu promyslet a o víkendu načerpat síly do dalšího školního týdne.

Nikdo však nemusí smutnit, protože už zase za měsíc je čeká další napínavé téma, ve kterém se doslova „ponoří“ do tajemství Knihy všech knih, Bible. Ano, všichni tuto knihu přeci dobře známe, vždyť je tou nejčtenější, nejrozšířenější, nejpřekládanější, nej... knihou na světě, ale na otázku „Kdo napsal Bibli?“ se raději zeptáme zkušeného odborníka, co říkáte? Jedině tak se dozvíme něco o Boží

inspiraci a lidských autorech této posvátné knihy všech křesťanů, a navíc se naučíme Bibli správně číst a porozumět jejím, někdy za slovy skrytým poselstvím, která nás mohou i dnes učinit lepšími lidmi.

A kdo se zhlédl v literárních vědách, může směle pokračovat... v listopadu však ze zcela jiného úhlu pohledu. S překvapujícími objevy křesťanských témat i o předobrazech jednotlivých postav v knihách C. S. Lewise, zejména ve známé oblíbené trilogii Letopisy Narnie, nás přijede seznámit odbornice na dílo tohoto spisovatele, z Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy.

Dětská univerzita však chystá program i pro zvědavé objevitele, takže se naše předvánoční setkání ponese ve znamení dobrodružné hry, při které se děti vydají na napínavou výpravu po prostorách naší fakulty. Jejich úkolem bude objevit co nejvíce artefaktů a symbolů pevně spojených s nějakým konkrétním světovým náboženstvím. O jejich vánočních zvycích, tradicích a o smyslu obdarování si děti budou moct společně zauvažovat při závěrečné debatě.

Když mluvíme o tom dobrodružství...tak co pozvat někoho, kdo prožil opravdu dobrodružnou cestu? O tom, jaký je rozdíl mezi tím být „africkým“ nebo „českým“ školákem si zde budou moci děti popovídat se skutečnou českou dobrovolnicí, která celý jeden rok vyučovala jihoafrické žáky a poznala tam i syrovou realitu afrického života.

Od začátku nového akademického roku 2017/2018 budou mít děti příležitost začít takto „studovat“ také na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Č. Budějovicích, která tím navazuje na úspěšný univerzitní projekt dětských univerzit probíhající v rámci PF JU, ZSF JU a FROV JU.

Aktuální informace o tomto projektu se naleznete na webových stránkách TF JU v nabídce Centra pro celoživotní vzdělávání, pod heslem „Dětská univerzita“. Rodiče mohou své děti navštěvující 2. stupeň základní školy nebo nižší ročníky gymnázia, do projektu mohou přihlásit do konce září, na adrese: detskauniverzita@tf.jcu.cz.

Mgr. Veronika Iňová, katedra pedagogiky TF JU;
redakčně upraveno

Jáhenská služba je o radosti ze setkání s Bohem a lidmi

Z rukou diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila přijal 15. července bohoslovec Vojtěch Blažek v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše jáhenské svěcení.

Při této slavnostní příležitosti otec biskup připomněl povolání prvních apoštolů, kteří následovali svého Mistra a Pána a odešli za ním. „Jejich rozhodnutí bylo důsledkem Ježíšem ohlašovaného poselství. A ona slavnostní proklamaace Božího království je jednak radostnou zvěstí, ale současně je výzvou k odpovídající reakci, kterou je obrácení“, řekl otec biskup při slavnostní homilii. To se pak podle něj netýká pouze lidí nevěřících. „Všichni totiž, včetně nás samých, obrácení potřebujeme. Mluvíme-li o obrácení, pak je dobré připomenout, že to není synonymem nějaké trýzně, smutku, úsilí či vzdání se něčeho. Ale spíše naopak – souvisí to především s radostí. Není to jakýsi pohyb zpět, ale dynamický pohyb vpřed. Jde o obrácení, které má především morální význam, čili o změnu životního stylu, o znovuoobnovení osobního způsobu života“, dodal.

Faktory, které k sobě nerozlučně patří, jsou obrácení a spása. Na prvním místě je vždy spása jako velkorysý a zdarma nabídnutý dar od Boha. Až potom následuje obrácení, jako odpověď člověka. Bůh nečeká na první krok člověka. Na prvním místě je milost – podnět a impuls Boží dobroty a lásky.

Biskup Vlastimil Kročil rovněž zdůraznil, že křesťanství nezačíná tím, co musí člověk udělat, aby dosáhl spásy. Začíná tím, co Bůh udělal pro člověka, aby ho spasil a zachraňoval. Branou, kterou se vstupuje do Božího království, je pak víra.

Foto: Marek Novák / Člověk a víra

Působení v úřadu jáhna zahájí Vojtěch Blažek na Děkanství u sv. Mikuláše při českobudějovické katedrále.

„Na tuto službu se předně velmi těším, po letech studia budu konečně moci působit v pastoraci. Ještě přesně nevím, co mě bude čekat. Mám ale radost, že budu moci být ve službě Bohu a lidem a ve vztahu s Bohem jim pomáhat“, prozradil své první pocity Vojtěch Blažek. Podle jeho slov se těší také na nová setkání, jak modlitební, tak lidská. „Zároveň mám k této službě i velký respekt, vědom si svých omezení a chyb“, dodal.

Vojtěch Blažek (*1991 Pelhřimov) zahájil formaci v Teologickém konviktu v Olomouci, následně tři roky studoval na Katolické teologické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a svá studia dokončil na Lateránské univerzitě v Římě.

Miroslav Bína

V Pelhřimově byl zahájen dobročinný bazar knih pro Charitu

Od 10. 8. do konce září potrvá společná akce Knihkupectví U Vrány a Oblastní charity Pelhřimov – dobročinný bazar knih.

Lidé si mohou vybrat libovolnou knihu z druhé ruky v knihkupectví v Růžové ulici v Pelhřimově. Svůj dobrovolný příspěvek za knihu vhodí do zapečetěné kasičky umístěné v knihkupectví. Akci lze podpořit i tím, že nepotřebné, ale kvalitní knihy občané do tohoto dobročinného bazaru věnují. Domácí hospicová péče Iris při Oblastní charitě

Pelhřimov pečuje o lidi v posledních stadiích těžké nemoci, aby mohli zůstat doma. Iris zatím nemá smlouvu s pojišťovnou a bez dobrovolných dárců a dalších zdrojů by její fungování nebylo možné. Iris lze podpořit i pravidelným či jednorázovým příspěvkem na účet veřejné sbírky Pomozte nám pomáhat: 115-451000237/0100.

Duchovní péče v nemocnicích

Ministerstvo zdravotnictví vydalo *Metodický pokyn o duchovní péči ve zdravotnických zařízeních lůžkové péče*. Platí od jara letošního roku. Řada dotčených z branže zajásala. Nemocniční kaplani, kněží, pacienti, ministerstvo má čárku v kolonce splněno ...

V Pokynu je několik zajímavých míst. Předně říká, že tato služba má neevangelizační charakter. Nu, budiž. Dále uvádí, že Ministerstvo doporučuje nemocnicím upravit vztah s kaplanem pracovní právním vztahem; doplnit nemocniční řády ohledně působení kaplanů; informovat všechny kliniky a oddělení o působení kaplana; zajistit v prostorách nemocnic důstojné zázemí pro kaplanovu duchovní činnost; ve vnitřních prostorách vyhradit místnost, opatřit ji označením „Kaple“, vybavit křesťanským symbolem latinského kříže nad vstupem a uvnitř, a zřídit kancelář kaplana s obvyklým vybavením a označením. Kaplan pak má, dle Pokynu, právo vstupovat do lůžkových a společenských prostor klinik a oddělení a možnost vést s pacientem, zdravotnickým pracovníkem či návštěvníkem rozhovor v přiměřeném soukromí.

Nesdílím příliš nadšení, že by tento dokument významně změnil poskytování duchovní péče v nemocnicích. Proč? Již nyní v nemocnicích visí po chodbách Práva pacientů, Etický kodex, Řád nemocnice, různá ISO či podobné dokumenty. Obsahují nějakým způsobem právo pacienta na duchovní péči. To ostatně vychází ze Zákona o zdravotních službách (platí již sedm let), který říká, že pacient má právo: „přijímat ve zdravotnickém zařízení... duchovní péči a duchovní podporu od duchovních církví a náboženských společností registrovaných v České republice nebo od osob pověřených výkonem duchovenské činnosti... návštěvu duchovního nelze pacientovi odepřít v případech ohrožení jeho života nebo vážného poškození zdraví...“

V tomto ohledu Metodický pokyn MZ nepřináší mnoho nového. Navíc to není závazný dokument. Realita v nemocnicích je obvykle taková, že duchovní péče nikterak nabízena není. Na žádost pacienta je mu, v těch lepších případech, zavolán „nějaký farář“. Ovšem duchovní rozměr člověka, a duchovní péče s tím spojená, není problematikou, která by pro vedení nemocnic byla důležitá. Je-li vůbec vnímána. Metodický pokyn ministerstva na tom máloco změní.

Rozšíření bodů „Práv pacientů“ na nástěnce v nemocnici duchovní péči nezlepší. Změnit to může spíše naše žitá víra. Jsme my, katoličtí křesťané, těmi pacienty, kteří při pobytu v nemocnici touží po návštěvě kaple? Vyžadujeme její dostupnost? Žádáme pravidelnou návštěvu duchovního, přijímání svátostí? Při neochotě lékařů a sester ji zajistit trváme na svém?

V nemocnicích nyní přibudou prostory s nápisem „kaple“. Zůstanou prázdné, bez bohoslužeb? Jistě se také objeví

Foto: Martin Myslivec / Člověk a víra

pracovny s nápisem „nemocniční kaplan“ na dveřích. Zůstanou zamčené, či osamělý kaplan za nimi a bez práce? Nečekejme, že management nemocnic je za námi poště, budou spíše trpěti. Pokud nebudeme své duchovní potřeby aktivně projevovat, žádat a žít, snadno se časem může ukázat, že tato nevyužívaná služba je zbytečná a bude lepší ji zase zrušit... Vzpomínám, jak po 17. listopadu na náměstích vlály transparenty s nápisy „Kdo jiný než my, kdy jindy, než teď?“ V duchovní péči to platí neméně.

Z hospicového prostředí dobře vím, jaký je rozdíl mezi „pacient má právo“ a „každodenní řešení duchovního rozměru péče“. Asi takový, který vystihl papež František slovy: „Média usnadňují komunikaci, nikoli dialog“ – Podobně již za první republiky T. G. Masaryk trefně poznamenal: „Demokracii už bychom měli. Teď ještě nějaké ty demokraty“. Parafrázuji - možnost duchovní péče už bychom měli. Teď ještě ji žádat a využívat.

P.S. V hospicích duchovní péče již dlouhá léta funguje. I bez Metodického pokynu.

PhDr. Robert Huneš,
ředitel hospice v Prachaticích

Malý princ a Madagaskar

Z Madagaskaru přes Polsko až do jihočeského Tábora-Klokot vedla cesta dvou studentů magisterského stupně teologie. Budoucí obláti, Hyppolite a Mami, přijali pozvání otce Mariusze z české oblátské farnosti a ze svého studia v Evropě dostali 14 dnů prázdnin.

Ty strávili tak trochu pracovně spolu se 40 dětmi a vedoucími tábora s tématem Malý princ. „Stává se dobrým zvykem, že můžeme dětem zprostředkovat intenzivní kontakt s oblátou. Pokud možno studenty, aby měli k dětem blízko“, dodává Olga, hlavní vedoucí tábora. Tábory se pořádají už dvacet let a od počátků se zde propojuje mezinárodní oblátská rodina. Obláti jsou především misionáři, a tak studenti z misijních zemí, jakou je například Madagaskar, tráví pár dnů prázdnin, na které by stejně domů nemohli odjet, v Evropě. A to je dobrá příležitost, aby poznali život zdejších oblátských farností. Obláti z Madagaskaru v Klokotech dětem vypráví o tom, jak se žije u nich a na vlastní kůži zažívají zase nás.

V neděli večer oblátské studenty Hippo a Mami spolu s dětmi zažili přelet porouchaného letadla, které ale bohužel na farní zahradě nemohlo zůstat po celý týden. Velká poklona patří letci v plášti z chemické laboratoře a v leteckých brýlích, který byl ochotný na svou Felicii připevnit latě připomínající křídla letounu a na chladič úžasnou vrtuli. Od tohoto večera také začal chodit za dětmi Malý princ, který po částech vyprávěl svůj příběh. A přirozeně tak mezi jeden z táborových úkolů pro skupiny žlutých, červených, modrých a zelených patřilo hlídání plyšové lištičky.

Během společného týdne se děti vydaly na dalekou výpravu do Černého Lesa, kde je čekala truhlářská dílna a možnost vyzkoušet si práci se dřevem. Nechyběl ani

výlet do biskupského města do planetária a za panem biskupem, který děti pozval do své pracovny a prozradil význam jeho biskupského znaku. Při večerní modlitbě nebo v podvečerní mši navštěvovaly děti nějaké místo v blízkém okolí. Oblíbeným místem je již několik let oblátský dům, večer začíná v jeho kapli a pokračuje pohoštěním v obývacím pokoji. Ani letos tento zážitek společného času s otci oblátou nezklamal. Mezi některými dětmi probíhalo hlasování, jestli byl lepší tradiční táborák a balónková zahradní oslava v sobotu večer nebo večer v oblátském domě.

Byl to týden navazovaných a prohlubovaných přátelství mezi dětmi a pohody a náročného času mezi vedoucími. Napříč oběma skupinami se neslo přátelství s Hippem a Mammim. Jazyk dorozumívání? Jak už to v oblátské rodině bývá, jazyků je mnoho a hovoří se všemi, tedy česky, polsky, francouzsky i anglicky.

Hana Koukalová

Inzerce

DUHA
2017-2018

**KATOLICKÝ ČASOPIS
PRO DĚTI,
KTERÉ SE RÁDY PTAJÍ,
A PRO DOSPĚLÉ,
KTERÉ SE NEBOJÍ OTÁZEK**

**DĚKUJEME VŠEM
PŘEDPLATITELŮM**

Předplatné na školní rok I 20 čísel včetně adventního kalendáře I 378 Kč I Objednávky: Soukenická 161, Písek
tel. 731 402 878 I redakceduha@gmail.com I www.mojeduha.cz

Diecézní centrum pro rodinu připravuje ...

Kurzy přípravy na manželství v r. 2017

DCR pořádá setkání kurzů přípravy manželství (civilní i církevní) s 6 setkáními, v kterých se zaměřuje na následující témata: biblické pojetí manželství, komunikace, konflikty a jejich řešení, sexualita a rodičovství, duchovní rozměr manželství, manželský slib). Koná se **v kanceláři DCR v Kanovnické ul. 12 v Českých Budějovicích**. Pokud máte zájem, kontaktujte nás prosím telefonicky 731 402 981.

Přednáška pro rodiče budoucích prvňáčků na úterý 3. 10. 2017 v Mateřské škole sv. Josefa Na Sadech v Českých Budějovicích. Tématem bude adaptace prvňáčka na nové prostředí, pomoc při jeho přípravě do školy, vytvořené prostředí pro vzdělávání. Přednášejí manželé Alena a Pavel Poláčkovi. Koná se ve spolupráci s Církevní mateřskou školou sv. Josefa.

Přednáška významného českého filosofa, překladatele filosofických textů, vysokoškolského pedagoga a publicisty prof. Jana Sokola s názvem Proměna rodiny v proměněné společnosti ve čtvrtek 23. 11. 2017 v 17h v Malém sále Metropolu v Českých Budějovicích. Je určena pro širokou veřejnost, po přednášce počítáme s diskuzí.

Dopolední **seminář na téma komunikace v sobotu 25. 11. do 9h do 13h**. Dozvíte se o nejen o pravidlech dobré komunikace, ale vyzkoušíte si i nový způsob komunikace v páru. Seminář je určen nejen pro manžele, ale i pro rodiče a starší děti. **Vedou Alena Pikhartová, PhD., a PhDr. Alena Poláčková.** Místo konání bude ještě upřesněno.

Adventní víkendové setkání rodin v klášteře na Nových Hradech s hostem 1.–3. 12. Dodržíme obvyklé schéma dopolední přednášky zvlášť pro rodiče (během ní je zajištěno hlídání dětí), odpoledne bude následovat program pro všechny účastníky včetně dětí.

Další informace o akcích a přihlášky na seminář i víkendové setkání rodin najdete postupně na

www.dcr.bcb.cz

Den Charity

Víte, jak funguje Charita? Pro koho tu vůbec je a co dělá? Na tyto, ale i další otázky, vám velmi rádi odpovíme.

Diecézní charita České Budějovice vás všechny co nejsrdečněji zve na **DEN CHARITY**, který se uskuteční ve **středu 27. 9. 2017**. Od 9:00 do 16:00 hodin najdete naše zaměstnance a dobrovolníky ve stánku umístěném naproti konzervatoři, nedaleko Lannovy třídy, kde vám představíme naše sociální služby, dobrovolnické centrum, ale i humanitární pomoc a adopce na dálku.

Během Dne charity se pro všechny zájemce otevírají naše služby – při dni otevřených dveří můžete nahlédnout takřkajíc „pod pokličku“ na těchto adresách:

Kanovnická 16, České Budějovice
Poradna pro cizince a migranty
Humanitární a rozvojová pomoc

Kanovnická 11, České Budějovice
Intervenční centrum pro osoby ohrožené
domácím násilím

Riegrova 51, České Budějovice
Poradna EVA pro ženy a dívky v nouzi

B. Němcové 53, České Budějovice
Dobrovolnické centru

Dobrovodského 705, Tábor
Občanská poradna Tábor

V celodenním programu má své místo také slavnostní **bohoslužba za Charitu**, jež se v českobudějovické **katedrále sv. Mikuláše** uskuteční **od 16 hodin**. Závěr celého dne bude patřit besedě s ředitelem běloruské Diecézní charity Pinsk, který pohovoří o humanitární pomoci ve své zemi.

Více informací a podrobný program naleznete na našich webových stránkách www.dchcb.cz.

Hlavní kájevská pouť

14.–15. října 2017

kostel Nanebevzetí Panny Marie, Kájov

hlavní poutní mši svatou vede
J. E. Dominik kardinál Duka,
OP arcibiskup pražský a primas český

Foto: PMD

Prokope, Prokope

Nejstarší kostelík v jihočeské metropoli, na Starém městě, nese zasvěcení Janu křtiteli a i svatému Prokopu. Kdo z věřících by neznal tohoto českého zemského patrona, zakladatele slovanského kláštera na Sázavě.

Narodil se kolem roku 985, stal se knězem a žil jako poustevník v sázavské pustině. Zde se setkal s knížetem Oldřichem, který mu dopomohl k založení kláštera a stal se jeho prvním opatem. Jako první český světec byl kanonizován roku 1204 a prohlášený za svatého v Římě. Často je zobrazován, jak drží spoutaného dábla, kromě berly a knihy také někdy s plamenem na dlani, přinášející světlo.

Letošní poutní bohoslužba (4. 7.) byla nejen pro místní farníky velice slavností, P. Pavel Bicek, na závěr uděloval novokněžské požehnání. Koncelebrovali P. Z. Mareš a místní duchovní, Mons. Karel Skalický za zpěvu chrámového sboru katedrály sv. Mikuláše.

V prvním čtení zazněla slova sv. Pavla k Efezským „Učme se putovat na cestě do Božího království“, žalm „Blízky je Hospodin všem, kdo ho vzývají“ a evangelium sv. Matouše s připomenutím „My jsme opustili všechno...“

„Putování na posvátná místa je tradicí delší než samotné křesťanství. Úkolem je hledat Pána a uvědomovat si, proč jsme přišli. Abychom dostali pokoj a sílu. V dřívějších dobách poutníci sepisovali závěť, neboť si nebyli jisti, zda se ze své cesty ještě vrátí. Šli na cestu za Pánem... Spasit se nedokážeme sami, ale Bůh nám to učiní možným. Jsme povoláni na cestu do Božího království, které je darem, cestou k novému stvoření... Odcházejme proto s nadějí a v radosti...“ (volně z promluvy).

Připomeňme, že žehnání je v katolické církvi vnímáno jako svátostina a ta působí mocí víry církve a toho, kdo jí uděluje a kdo z ní čerpá. Připravuje a otevírá člověka, aby přijal milost. Spolu s novokněžským požehnáním lze získat i plnomocné odpustky, podobně jako s požehnáním papežským.

František Růžička, Č. Budějovice

Týden pro duševní zdraví s Dominem

Služba pro lidi s duševním onemocněním – Domino bude i letos slavit „Den duševního zdraví“.

V tento den bychom všichni měli nalézt alespoň chvíli na duševní pohodu, klid, naučit se zvládání stresu, a každodenního shonu. Řešení jsou různá, někdo zvolí psychologa, pro někoho je vhodnější například Jóga nebo nějaká meditační cvičení. Domino k oslavě tohoto dne připravilo bohatý celotýdenní programem, který je určený nejen pro klienty sociální služby při Městské charitě České Budějovice, ale také pro širokou veřejnost.

PROGRAM:

Pondělí 18. 9. TURNAJ iBOCCIA

8.30 v tělocvičně Domova mládeže u Hvízdala, bude zahájen přátelský turnaj osmi týmů v integrované Boccie, kterou mohou hrát sportovci bez rozdílu handicapu. Jedná se o hru, která je podobná oblíbenému pétanque, jen se hraje s lehčími koženými míčky.

Hvězdným hostem a rozhodčím bude pan Radek Procházka, stříbrný medailista v iBoccie z Letních paraolympijských her v Londýně 2012.

Úterý 19. 9. Workshop Keramická dílna

10.00–18.00 Domino (sídliště Vltava, Jizerská 4 – areál Mateřské školy) workshop s názvem Keramická dílna pro veřejnost. Každý si může zkusit přijít vyrobit hrneček, misku nebo nějakou ozdobu. Postup a vše potřebné každému vysvětlí koordinátorka keramické dílny.

Středa 20. 9. Vernisáž výstavy

16.00 Vernisáž výstavy se uskuteční v křížové chodbě kláštera na Piaristickém náměstí. Vidět můžete obrazy autorů Zdeňka Veselého a Radovana Friedeho a přečíst si básně Františka Karáska. Výstava potrvá do 11. října.

Velké poděkování patří Biskupství českobudějovickému, které prostory pro výstavu poskytlo bezplatně.

Pátek 22. 9. Kulinářské umění

9.00 na Dominu (sídliště Vltava, Jizerská 4 – areál Mateřské školy) se ve spolupráci s Eurocentrem a Europe Directem uskuteční speciální Kulinářské umění zaměřené na Estonsko a další pobaltské země. Klienti služby a zvaní hosté budou mít možnost seznámit se s kulturou a zvyky těchto zemí EU a společně si uvaří jejich typická jídla.

Setkání s Písmem Svatým

O prvních třech zářijových nedělích (22.–24. neděle v mezidobí) se při slavení eucharistie jako druhá čtení čtou úryvky z dvanácté až čtrnácté kapitoly Pavlova listu Římanům. Apoštol Pavel napsal tento svůj nejdelší list v Korintě někdy v letech 56–58 po Kr. a adresoval ho křesťanům v hlavním městě tehdejší římské říše.

V Římě se hodlal zastavit na své plánované cestě do Španělska (Řím 15,24), k níž zřejmě potřeboval výraznou pomoc od římské křesťanské obce. Protože jí byl znám pouze z doslechu, považoval za potřebné představit se tamním věřícím a seznámit je s evangeliem, které hlásá. (Řím 15,24). List lze rozdělit na **dvě hlavní části, teologicko-naučnou** (1,18–11,36) **a prakticko-povzbuzující** (12,1–15,13).

Ústředním teologickým tématem první části je spravedlnost, resp. ospravedlnění, vyplývající z víry v Ježíše Krista (3,21–31), které potřebují všichni, jak pohané, tak i židé, protože všichni jsou hříšníci (1,18–3,20). Starozákonním vzorem, prototypem bezvýhradné důvěry Bohu, která vede k ospravedlnění je pro Pavla Abrahám (4,1–25). Být v Božích očích spravedlivý, být Bohem prohlášen za spravedlivého, tedy být ospravedlněn znamená být ve správném vztahu s Bohem. Původní, nebo snad spíše prapůvodní správný vztah mezi člověkem a Bohem byl zásadním způsobem narušen Adamovým hříchem. Tento vztah byl znovu zcela novým způsobem napraven, „reparován“ až milostí vycházející z Kristova vykupitelského díla (5,1–21). Do tohoto správného vztahu může člověk vstoupit skrze víru a křest, čímž se stává spoluúčastníkem na Kristově smrti a zmrtvýchvstání (6,1–23). To však samo o sobě nevytrhává pokřtěného z reality jeho pozemské existence, která je poznačena – také v důsledku prvotního Adamova hříchu – silami zla, zákonem hříchu a těla, které se snaží udržet věřícího ve své moci, bránit mu v konání dobra podle zákona Božího (7,1–25). Křesťan ale ví, kdo je v této situaci definitivním vítězem, kdo je skutečným Pánem jeho života, proto žije podle zákona Ducha Svatého, pln důvěry ve spásu a naděje na naplnění skrze Boží lásku v Ježíši Kristu (8,1–39). V Božím plánu spásy má nezastupitelné místo a postavení Jeho vyvolený lid, Izrael, k němuž

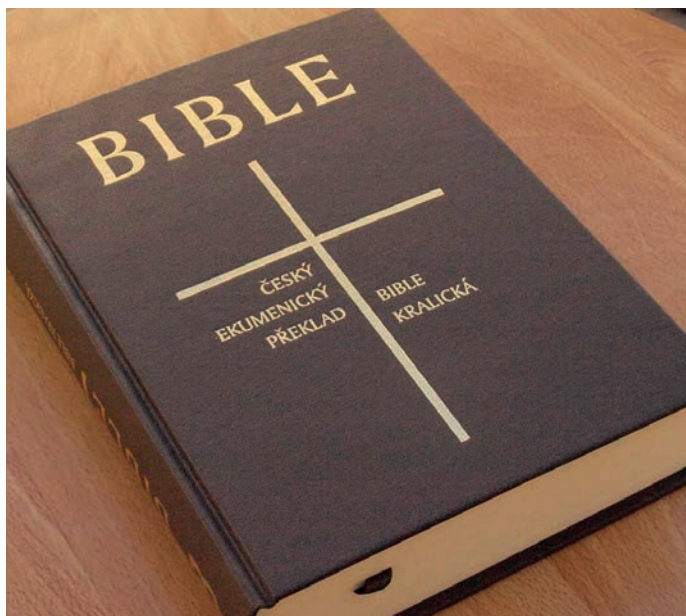
Pavel „podle těla“ patří a jehož konečný osud mu velmi osobně a intenzivně leží na srdci (kap. 9–11).

Ve druhé části listu, zaměřené na praktický život křesťana, Pavel mluví nejdříve o povinnostech křesťana, které

souvisí s jeho příslušností ke společenství věřících představenému jako tělo složené z mnoha částí, v němž se realizují různá charismata a různé služby (12,1–21). Dále poukazuje na povinnosti věřících vůči státní moci, která je ustanovena Bohem (13,1–7). Kriteriem veškerého křesťanova jednání je láska k bližnímu (13,8–14), která se má zvláštním způsobem projevat ve vzájemném vztahu mezi „slabými“ a „silnými“ ve víře (14,1–15,13).

V této souvislosti je pak třeba vnímat i poselství tří zářijových perikop z listu

Římanům (12,1–2; 13,8–10; 14,7–9). Život křesťana má být ve svém celku jakýmsi liturgickým úkonem, duchovní bohoslužbou, „obětí živou, svatou a Bohu milou“ (12,1), životem, jehož vůdčí normou je láska jako „naplnění Zákona“ (13,10). Příkázání lásky k bližnímu neruší, jak by se snad někdo mohl domnívat, ale v sobě shrnuje všechna přikázání Zákona (13,9) a usměřuje je správným směrem z toho prostého důvodu, že nebere ohled pouze na literu Zákona, ale také a především na „ducha“ Zákona a na úmysl Zákonodárce, samotného Boha, který svou vůli jedinečným a definitivním způsobem zjevil v osobě svého Syna Ježíše Krista. Jeho vtělením, smrtí a vzkříšením potvrdil svůj zájem o člověka, svou nabídku společenství s ním, tedy nabídku spásy. Pro toho, kdo uvěřil v Krista ukřižovaného a vzkříšeného, v Krista, který se stal Pánem nad životem i smrtí (14,9), už má smysl a perspektivu pouze život a smrt pod Kristovým vedením a pro Něj (14,8).

Farní charita Týn nad Vltavou v nových prostorech

Farní charita Týn nad Vltavou se v letních měsících přestěhovala do nových prostor, nyní své služby poskytuje na Poliklinice v Týně nad Vltavou. Hlavním důvodem stěhování byla potřeba více kanceláří a zajištění klidného prostoru pro sociální pracovníky.

Sociální pracovníci odborného sociálního poradenství využívají nyní větší prostor, klidné zázemí pro jednání s klienty. Také pečovatelská služba získala další kancelář, přiblížila se lékařům a má dostupnější, bezbariérové možnosti pro klienty a zájemce o službu.

Charita nadále zůstává také v prostoru fary v Týně nad Vltavou, kde bude provozovat svůj projekt Senior šance – volnočasové aktivity pro seniory pod vedením paní Jiřiny Krejčové. Paní Krejčová zajišťuje seniorům řadu rozmanitých činností, dává jim tímto možnost se aktivně rozvíjet a ukázat, že v každém věku je šance na plnohodnotný život. Projekt Senior šance umožňuje naplňovat charitní motto: „Senior nemá být sám“.

Mezi velmi navštěvované aktivity patří rukodělné činnosti, kdy pod vedením paní Renáty Vláškové senioři malují, háčkují, pletou, lepí, zažehlují a občas vezmou do ruky také pistoli. Samozřejmě tavnou. :) Mezi zajímavé a hojně navštěvované také patří besedy o zajímavých místech, o historii. V klubu také probíhá výuka cizích jazyků (anglický a německý v různých úrovních). Klub dává prostor i na prezentaci seniorských činností – výstava fotografií, obrazů, prezentací z cestování seniorů, apod.

Více o činnostech charity na www.tyn.charita.cz

*Mgr. Daniela Werbynská Laschová,
ředitelka Farní charity Týn n/Vlt.*

Inzerce

Benefiční běh

12. 9. 2017
18:00 hodin

Startovné: 50,- Kč.
Přihlášky: od 16 hod. na místě.
Pořádá Oblastní charita Vimperk a Fisher SKI klub Šumava Vimperk
Místo: dopravní hřiště u základní školy TGM Vimperk, ul. Pražská 167
Výtězek: výtězek bude věnován na sociální služby Oblastní charity Vimperk

Pozvánka Symposium v jubilejním roce Fatimy

Teologicko-pastorálním sympoziu o **Fatimě** bude zahájeno **4. října 2017 v Hradci Králové v Novém Adalbertinu a pontifikální mší svatou v 18. 30 hod. v katedrále Svátého Ducha na Velkém náměstí.** Ve dnech **5.–7. října 2017** pokračovat v **Českomoravské Fatimě v Koclířově.**

Hlavní hosté a přednášející z řad otců biskupů: **kardinál Dominik Duka OP, Mons. Tomáš Galis**, biskup žilinský, **Mons. Jan Vokál**, biskup královéhradecký a **Mons. Vlastimil Kročil**, biskup českobudějovický.

Hosté z portugalské Fatimy: vicerektor poutního místa **P. Vítor Coutinho**, **Dr. Pedro Valinho**, generální sekretář Světového apoštolátu Fatimy **Nuno Prazéres.**

Sympozium a slavení jubilea Fatimy v přítomnosti sochy Panny Marie Fatimské, bude v ČR zakončeno na svátek Panny Marie Růžencové na 1. mariánskou sobotu 7. 10. 2017 v národním centru Fatimy v Koclířově bohoslužbou a odevzdáním naší země Neposkvrněnému Srdci P. Marie.

INFORMACE k podrobnému programu na www.fatima2017.cz.

**BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ
A MĚSTO TÁBOR
VÁS ZVOU NA**

CELODIECÉZNÍ POUŤ

PÁTEK 22. 9. 2017 – VEČER MLADÝCH
16.00 – 22.00 Hudební festival Mount Tábor – Žižkovo nám.
TIMON, Citová záležitost, Stripes of Glory, KS Vimperk
• Večer chval (kostel na Klášterním nám.)

SOBOTA 23. 9. 2017 | 9.00–16.00
Program pro děti a mladé
• Poznej osobnosti Tábora – tematické hry, tvořivé dílny, fotbal, lanový park...

Přednášky pro dospělé (paralelní)
Kateřina Lachmanová, Mons. Pavel Posád, Prof. Karel Skalický,
Prof. Martin Weis, Doc. Tomáš Machula a mnoho dalších

Mariánské procesí z Tábora do Klokot
Pontifikální mše sv. s otcem biskupem Vlastimilem v Klokotech

Pour se koná pod záštitou starosty Ing. Jiřího Fířera a na finanční podpory spolku Most České Budějovice, města Tábor a Biskupství českobudějovického.

